

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 66

OLOI, 28 DE SETEMBRE DEL 1935

PREU 15 cèntims.

EDITORIAL

L'actualitat política

per R. PLA I CORAL

Quatre crisis en poc menys d'un any. Si un fet hi ha que demostrï amb la màxima eloqüència la falsetat de la base en què reposa l'actual política espanyola, són aquestes quatre crisis esdevingudes en el curt espai de dotze mesos escassos. Els components del bloc governamental s'han cansat de dir i repetir que *la compenetració entre ells era absoluta*, frase que hem llegit ben sovint posada en boca dels senyors Lerroux, Gil Robles i Martínez de Velasco. Però la realitat de les coses, més verídica que les paraules dels polítics, s'ha cuidat de demostrar-nos tot el contrari gairebé cada quatre mesos. Un cop a causa d'unes penes de mort, l'altra per la proporcionalitat de les carteres, l'altra per les rebequeries del senyor Royo pel retraspàs de serveis a la Generalitat, la tan gallejada *compenetració* se n'ha anat en orris.

Mentrestant, el país ha viscut tot aquest temps amb les garanties constitucionals suspeses. Si la *compenetració* entre els partits que governen deixa molt que desitjar, es veu que també la *compenetració* entre el govern i el poble és també força dubtosa. Aquest any que s'ha escolat en successius estats d'alarma, prevenció i guerra ho demostra palesament.

Del Parlament, val més que no en parlem. En un altre lloc d'aquest número transcrivim la ressenya de la sessió que tingué lloc al Congrés el dia vint-i-quatre, més eloqüent que tot el que es podria dir amb paraules. I encara, aquesta no ha pas estat la pitjor sessió, el pitjor espectacle que en aquest bienni ha tingut lloc a les Corts espanyoles.

Evidentment, això no marxa, o quan marxa ho fa d'una manera que més li valdria una quietud absoluta. Acabem de passar per una crisi, la més absurda i inexplicable entre totes les que la nostra memòria registra, i tot plegat per a deixar les coses igual o pitjor del que estaven abans. La mania del senyor Lerroux, tan aficionat als sargits, es veu que ha fet escola. Aquesta vegada ha estat el pedacet de la Lliga l'escollit per tal de donar una mica més de durada a l'actual situació.

Ara, que tot això acabarà de la manera que forçosament ha d'acabar-se. Una dona de sa casa, per més diligent i polida i aficionada que sigui als sargits, arriba un moment en què es troba compromesa de debó en la seva tasca: quan se li acaben els pedaços o quan ja no hi ha lloc material on posar-los. Aleshores no queda més remei que fer-se un vestit nou per més que repugni, i donar el vell al primer drapaire que passi pel carrer, puix que ni els mateixos captaires l'aprofitarien.

Això, si fa no fa, és el que faltament s'esdevindrà a l'actual situació. Tot és qüestió de temps i d'una mica de paciència.

La religió i la butxaca

Copiem de «Política»:

«Treinta años antes que en España se legisló en Francia la separación de las Iglesias y el Estado. Los Ministros del culto dejaron de percibir haberes oficiales. La tribulación fué considerable en el bajo clero. Uno de sus representantes nos comunicó sus cuitas en presencia de un hispanoamericano, gran devoto, gran trotamundos. Este fué el encargado de tranquilizarle.

—¡Si se tratase de mi pueblo!... ¡Si el caso ocurriese en España! Por allá todo es ruido en sepulcros blanqueados. Dentro de dos años, el clero vivirá en Francia mejor que ahora.

Apenas dos años habían transcurrido cuando el sacerdote confirmó en otro encuentro las previsiones del americano. El fervor había amentado; el clero había perdido la torpeza que le infundió el emperezamiento del presupuesto; los seglares apropiaban diligentemente los superiores derechos impuestos por la Iglesia. Jamás el clero vivió con tanta libertad ni dignidad. A nadie se le ha ocurrido después demandar las pérdidas migajas del Estado.

A los dos años de separación española, el Estado misericordioso tuvo que declarar funcionarios suyos a los sacerdotes para distribuirles una humilde pitanza. Todavía duraba el estruendo promovido por los católicos contra la ley de las Constituyentes, y algunos prelados declaraban ya que el ruido era mucho, pero las nueces con que debía sustentar al sacerdocio estaban vanas. Otro obispo renueva las quejas, y descubre en lo que gastan el dinero los potentados que parecen abrazarse a la Cruz. ¿En forjar diputados monárquicos y cedistas? Naturalmente. La religión no es para ellos problema de conciencia, sino *instrumentum regnum*, puesto al servicio de la política.»